

Mujeres: «El disc són deu petites guspires de felicitat en un món que cau a trossos»

Parlem amb la banda barcelonina sobre el nou àlbum 'Siento muerte'

Mujeres | Arxiu del grup

Una de les promeses de l'escena *indie* barcelonina, però també estatal, **Mujeres**, publica avui un nou àlbum. Es tracta ja del cinquè del trio, que arriba tres anys després del darrer disc *Un sentimiento importante* (Sonido Muchacho, 2017). *Siento muerte* (Sonido Muchacho, 2020) arriba amb deu temes nous que segueixen amb l'evolució sonora del grup del garage al power pop. En parlem amb ells.

La crisi de la covid us ha fet endarrerir la sortida del disc i, tot i així, el treieu igualment en confinament. A què es deu?

Tot i que hem tingut dubtes -suposem que com tothom- a l'hora de treure el disc amb tota aquesta situació, realment mai no hem dubtat de treure l'àlbum segons el que teníem planificat. De totes maneres, per nosaltres la venda de discos és molt important, així com el teixit de botigues físiques, i no volíem que el disc sortís amb les botigues tancades. El mes de retard ha permès que la gent pugui anar el dia de la sortida a la botiga a buscar-lo.

Heu fet cert viratge pel que fa la vostra sonoritat cap al power pop.

Sí. En realitat des del tercer disc ja vam començar a buscar amb insistència sonoritats que no

només es poguessin apropiar a l'escena de garage, que ens va inspirar per muntar el grup cap a finals dels primers 2000. Una forma en què vam voler avançar va ser cap al punk 77 i les bandes de power pop de l'època. Des de llavors, i sobretot amb el canvi al trio, la sonoritat del grup ha deixat de banda moltes floritures i detalls per guanyar contundència i simplicitat i deixar més en primer terme.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=doUGRiZox-U>

***Siento muerte* sembla un títol molt adequat pel moment, però també una mica cínic. D'on sorgeix? Quina és la mort que sentiu?**

No ens interessa gens el cinisme ni és una forma des de la qual ens agradi aproximar-nos als temes. La idea prové de nou de l'època de *Marathon* (Canadà, 2015), on ja hi ha una cançó que se subtitula "Siento muerte". En realitat aquell disc ja l'havíem volgut anomenar així, però en aquell moment no tots els membres de la formació vam estar-hi d'acord. La idea prové de la impressió, anterior a tota la situació de la covid, que realment vivíem en un moment que està permanentment en estat d'alerta. Alerta econòmica, climàtica i social: una espècie de problemàtica endèmica i cíclica que no deixa de posar-nos tota l'estona en aquesta sensació de mort constant. Com a contrapunt, les imatges i lletres del disc, procuren deixar una petita finestra, un petit racó, on la felicitat encara és possible ni que sigui per un instant.

Encareu aquest escenari apocalíptic amb cert to de *carpe diem*. Si t'ha d'enganxar la fi del món, que almenys sigui de festa?

Totalment! Si més no pel que fa a la qüestió de la música i més concretament del rock'n'roll. Al final, la idea del grup en general és la d'existir en aquest to de grup de cançons de tres minuts, destinades a provocar-te una sobreexcitació durant una hora escassa. D'alguna manera el to del disc s'invoca a cada concert de la banda. Aquesta és una mica la idea de fons del disc: deu cançons com deu poderosos cops d'efecte. Petites guspires de felicitat en un món que cau a trossos.

Mujeres Foto: Arxiu del grup

